

IN MEMORIAM

Miljenko Vikić (1931. - 2020.)

FOTO: MARKO TOĐORIĆ / CRIPIX

Dubrovački baletni plesač, koreograf i pedagog Miljenko Vikić preminuo je 30. listopada nakon kraće bolesti u 90. godini života. Vikić je rođen 10. lipnja 1931. u Dubrovniku. Baletnu školu pohađao je u Beogradu, gdje je studirao glumu na Akademiji za filmsku i kazališnu umjetnost te bio angažiran u Baletu Narodnoga pozorišta od 1950.–1953. Zatim je plesao u Sarajevu i Rijeci, a 1958. angažiran je u zagrebačkom HNK-u.

Bogata karijera

Svestrani plesač karakternoga, klasičnog i modernog izraza, istaknuo se u brojnim baletima. Od 1967. do 2001. godine redovito je sudjelovao na Dubrovačkim ljetnim igrama potpisujući koreografije mnogobrojnih festivalskih dramskih produkcija antologijske vrijednosti, surađujući s velikim redateljskim imenima poput Georgija Para, Joška Juvančića, Krešimira Dolenčića i Ivice Kuncevića. Dobitnik je Nagrade hrvatskog glumišta za životno djelo, a njegov izniman talent i doprinos festivalskoj umjetničkoj sceni ostat će trajno zabilježen. Nakon vrlo bogate karijere, Vikić se vratio u svoj grad gdje je uz svakodnevne rituale provodio umirovljeničke dane.

- Otić' u Tinela, bivšeg Talira, sjesti. Mišo Martinić, gospodar Mato, bivši genijalac iz osiguranja, bivši gradonačelnik Grada, bivši prvak države u vaterpolu - nademo se i ta-ta-ta. Sjećamo se ne-

kih dana, onda politika 'ude'. Tu se ja povučem, ne volim to, otkrio je u razgovoru za Dubrovački u kolovozu 2015.

Život s Gradom

U istom razgovoru osvrnuo se na Grad, ali i na dubrovačku kulturnu sliku.

- Ima jedna stvar: kada idete Stradunom šetati nemate se kome javiti. Ako slučajno susretnete jedno stvaranje. To je strašno! Sve je napustilo Grad! Tako da je taj odnos i s Igrama izgubio ono što je nekad bio. Znae, velika je stvar što je glumac prije stvarao atmosferu u Gradu. Sad ne može, nemoguće je. On sad dođe, svaki dan ima probe do dva ili tri poslije ponoći, odigra četiri predstave i "adio, dovidenja!" A prije, u roku od 40 dana su predstave išle tri-četiri puta u razmaku i on je imao vremena da živi s Gradom i da Grad živi s njime. To je nažalost tako. Naravno, to puno košta plaćati i stan i dnevnice, ali bi bilo da je moguće. Nažalost, to je sad i u teatru postalo. Daju tri-četiri predstave i onda je nema po osam mjeseci. Umjesto da puste predstavu da se razigra, da glumci svakom predstavom dobivaju sve više i više. Čudna su vremena uopće. (...) Volio bih da se opametimo i da više ne prodajemo svoje kuće, da ne ostavimo Grad sam, da ne bude nas malo u Gradu, da se vrata ljudi, Dubrovčani. Znam da se taj proces ne može vratiti, ali to je moja želja, govorio je svojedobno Vikić.